

ring, mulighed for udendørs ophold samt beskæftigelses-, uddannelses- og andre aktivitetstilbud.

Om baggrunden for og formålet med den pågældende bestemmelse henvises til afsnit 4.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 2 (psykiatrilovens § 3)

Efter psykiatrilovens § 3, stk. 3, skal overlægen opstille en behandlingsplan for enhver, der indlægges på psykiatrisk afdeling, vejlede patienten om planens indhold samt til stadighed søge at opnå patientens samtykke til dens gennemførelse. Det har i praksis givet anledning til tvivl, om de pligter, der påhviler overlægen, kan udføres af andre læger i det enkelte tilfælde. Ved den foreslåede ændring af stk. 3 præciseres det, at overlægen har ansvaret for, at der bl.a. opstilles en behandlingsplan. Det indebærer, at overlægen ikke nødvendigvis selv skal opstille behandlingsplanen, men har pligt til at sørge for, at behandlingsplanen udarbejdes.

Der henvises i øvrigt til afsnit 8 ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Som § 3, stk. 4, foreslås indsat en bestemmelse, hvorefter overlægen har ansvaret for, at der for patienter, som efter udskrivning må antages ikke selv at ville søge den behandling eller de sociale tilbud, der er nødvendige for patientens helbred, indgås en udskrivningsaftale om de behandlingsmæssige og sociale tilbud til patienten. Aftalen skal som udgangspunkt indgås mellem patienten, den psykiatriske afdeling og de myndigheder, privatpraktiserende sundhedspersoner m.fl., der skal forestå den opfølgende indsats over for patienten. Vil patienten ikke medvirke ved indgåelsen af en sådan aftale, har overlægen ansvaret for, at den psykiatriske afdeling i samarbejde med de relevante myndigheder, privatpraktiserende sundhedspersoner m.fl. udarbejder en koordinationsplan for de behandlingsmæssige og sociale tilbud til patienten, jf. § 3, stk. 5, i lovforslagets § 1, nr. 2.

Som et supplement til de foreslåede bestemmelser om udskrivningsaftaler og koordinationsplaner i stk. 4 og 5 foreslås i stk. 6 regler om, at de psykiatriske afdelinger og de myndigheder og privatpraktiserende læger m.v., der indgår udskrivningsaftale eller udarbejder koordinationsplan om behandlingstilbud osv. efter udskrivning, kan udveksle følsomme oplysninger om patienten også uden dennes samtykke. Oplysninger kan kun videregives, hvis det er nødvendigt af hensyn til muligheden for indgåelse af og tilsyn med overholdelse af udskrivningsaftaler eller koordinationsplaner. Der er ikke pligt til videregivelse af oplysninger, hvis det f.eks. skønnes at kunne skade forholdet til patienten.

Om bestemmelserne i § 3, stk. 4-6, henvises i øvrigt til afsnit 7.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (psykiatrilovens § 4 a)

Efter psykiatrilovens § 9, stk. 2, træffer overlægen afgørelse om, hvorvidt betingelserne for tvangsindlæggelse er opfyldt. Efter § 10, stk. 1, tager overlægen endvidere stilling til, om betingelserne for tvangstilbageholdelse er opfyldt. Overlægen træffer også afgørelse om tvangsbehandling og om, i hvilket omfang der om fornødent kan anvendes magt til behandlings gennemførelse, jf. § 12, stk. 3. Beslutning om tvangsbehandling af legemlige lidelser træffes af vedkommende psykiatriske overlæge og overlægen på den pågældende somatiske afdeling i fællesskab, jf. § 13, stk. 2, 1. pkt. Beslutning om, at der ved tvangsfiksering foruden bælte skal anvendes hånd- eller fodremme, træffes ligeledes af overlægen, jf. § 15, stk. 2. Efter § 21, stk. 2, skal overlægen med faste intervaller efterprøve, om betingelserne for fortsat frihedsberøvelse er opfyldt, og tilføre tvangsprotokollen oplysning herom.

Det har i praksis givet anledning til tvivl, om ordet »overlægen« også i disse tilfælde, der vedrører spørgsmålet om anvendelse af tvang, skal forstås således, at kompetencen er henlagt til overlægen personligt som en særlig retssikkerhedsgaranti og derfor ikke kan delegeres til andre læger, f.eks. en 1. reserve-læge. Det samme spørgsmål kan rejses i tilfælde af tilbageførsel, jf. psykiatrilovens § 10 a, stk. 1, 1. pkt., i lovforslagets § 1, nr. 4, hvorefter overlægen under visse betingelser kan beslutte, at en tvangsindlagt eller tvangstilbageholdt person, der har forladt en psykiatrisk afdeling eller er udeblevet efter udgang, med politiets bistand skal føres tilbage til afdelingen.

§ 4 a i lovforslagets § 1, nr. 3, indebærer, at de ovennævnte beslutninger principielt skal træffes af overlægen personligt eller den læge, der i overlægens fravær fungerer som overlæge (substitution). Med udtrykket »overlægen« sigtes i den forbindelse til den læge, der har det behandlingsmæssige ansvar for den afdeling eller det afsnit, hvor patienten er indlagt eller skal indlægges (den behandlingsansvarlige overlæge).

Det kan imidlertid forekomme, at afgørelsen må træffes af en anden læge, f.eks. fordi patienten bliver bragt til sygehuset om natten med henblik på tvangsindlæggelse, og der ikke er mulighed for at forelægge spørgsmålet om tvangsindlæggelse telefonisk for overlægen. § 4 a indebærer, at kravet om, at afgørelsen skal træffes af overlægen personligt, i sådanne tilfælde ikke er til hinder for, at en anden læge træffer afgørelsen, forudsat at overlægen efterfølgende snarest tager stilling til lægens beslutning.